



Arrest

nr. 147 311 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 21 maart 2014 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 november 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch op 23 april 2012 ongegrond verklaard.

1.2 Op 9 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 6 juni 2013 vullen zij deze aanvraag aan. Op 18 juni 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 8 juni 2015, bij arrest met nummer 147 305, vernietigt de Raad deze beslissing.

1.3 Op 18 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) twee beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), één met betrekking tot de eerste verzoekende partij en één met betrekking tot de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen. Deze beslissingen worden op 27 juli 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht. Op 8 juni 2015, bij arrest met nummer 147 305, vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.4 Op 21 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) opnieuw twee beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), één met betrekking tot de eerste verzoekende partij en één met betrekking tot de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen. Dit is de eerste en tweede bestreden beslissing, die op 27 maart 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) De (heer/mevrouw) (…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij (hij/zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar (0) dagen verminderd omdat: 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2013, (hem/haar) betekend op 22.07.2013. (…)”

1.5 Op 21 maart 2014 neemt de gemachtigde eveneens twee beslissingen houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar, één met betrekking tot de eerste verzoekende partij en één met betrekking tot de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen. Dit is de derde en vierde bestreden beslissing, die op 27 maart 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Aan (de heer/mevrouw) (…)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij (hij/zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het*

inreisverbod drie jaar omdat:

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2013, (hem/haar) betekend op 22.07.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft (hij/zij) een aanvraag 9bis ingediend op 30.09.2013. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij met betrekking tot de eerste en tweede bestreden beslissing de exceptie van gebrek aan belang op, daar de gemachtigde in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Tevens stelt zij dat het gaat om een herhaald bevel, nu de verzoekende partijen reeds op 16 februari 2011 bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten.

3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.2.2 Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "*moet*" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de betrokken bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermogt dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de eerste en tweede bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen in principe dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen aangaande de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

3.2.3 Er dient echter op gewezen te worden dat, ondanks de gebonden bevoegdheid, geen bevel mag worden gegeven of ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). In dezelfde zin kan geen bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormelde artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van middelen gestoeld op een schending van die hogere verdragsbepalingen en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.2.4.1 *In casu* voeren de verzoekende partijen in het verzoekschrift de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden bevelen met deze artikelen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zetten de verzoekende partijen in hun verzoekschrift onder meer het volgende uiteen:

“Daarnaast luidt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: (...)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de gezondheidstoestand van de betrokkenen, de belangen van de kinderen en het gezins- en familieleven.

(...)

Dat uit de eerste en tweede bestreden beslissing niet blijkt of de verwerende partij met alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partijen hebben rekening gehouden, wetende de medische en humanitaire aspecten.”

3.2.4.2 De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen in dit verband het volgende:

“De verzoekende partij meent dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet eveneens geschonden is, daar er geen rekening zou zijn gehouden met een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, alsook van artikel 8 EVRM.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, laat verweerder gelden dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nergens kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitdrukkelijk dient te motiveren nopens de in de voormelde bepaling vervatte belangen.

(...)

Nogmaals laat verweerder gelden dat dient te worden benadrukt dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot tweemaal toe onontvankelijk werd verklaard, waarbij er werd geoordeeld dat de medische toestand van verzoekende partij bij een terugkeer naar het land van herkomst geen reeel risico uitmaakt op het leven of de fysieke integriteit, noch een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.”

3.2.4.3 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verwerende partij wijst in haar nota met opmerkingen erop dat de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot twee maal toe onontvankelijk werd verklaard, waarbij geoordeeld werd dat *“de medische toestand van verzoekende partij bij een terugkeer naar het land van herkomst geen reeel risico uitmaakt op het leven of de fysieke integriteit, noch een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”*. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat slechts één aanvraag onontvankelijk werd verklaard, met name de aanvraag van 9 mei 2013. De aanvraag van 1 augustus 2011 werd immers op 8 november 2011 ontvankelijk verklaard, om vervolgens op 23 april 2012 ongegrond verklaard te worden. De beslissing van 18 juni 2013, waarbij de meest recente aanvraag (met name die van 9 mei 2013) om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, omdat de ziekte van de tweede verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van voormeld artikel 9ter, werd echter op 8 juni 2015 bij arrest met nummer 147 305 door de Raad vernietigd. Derhalve is deze *ex tunc* uit het rechtsverkeer verdwenen en wordt zij aldus geacht nooit genomen te zijn geweest. Gezien uit het administratief dossier niet blijkt dat nog op een andere manier dan door middel van de vernietigde beslissing van 18 juni 2013 met de meest recent voorliggende medische toestand van de tweede verzoekende partij rekening werd gehouden, dient te worden vastgesteld dat niet langer kan gesteld worden dat bij het nemen van de eerste en tweede bestreden beslissing voldaan is aan de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gestelde vereiste dat met de medische toestand van de betrokkenen rekening dient te worden gehouden, zodat een schending van voormeld artikel 74/13 voorligt.

3.3 Gezien het betoog van de verzoekende partij inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gegrond is, kan niet worden aangenomen dat het beroep met betrekking tot de eerste en tweede bestreden beslissing omwille van de hoger besproken gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake, onontvankelijk is. Op het betoog van de verzoekende partijen inzake artikel 3 van het EVRM dient niet verder te worden ingegaan.

Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijst naar het feit dat de thans bestreden bevelen een herhaald bevel uitmaken, daar aan de verzoekende partijen reeds op 27 juli 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, dient erop gewezen te worden dat de deze op 27 juli 2013 ter kennis gebrachte bevelen van 18 juni 2013 op 8 juni 2015 bij arrest met nummer 147 305 door de Raad werden vernietigd, zodat de verwerende partij zich niet meer op de op 27 juli 2013 betekende bevelen kan beroepen om te stellen dat sprake zou zijn van een herhaald bevel.

De exceptie van de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

Het beroep tot nietigverklaring aangaande de eerste en tweede bestreden beslissing is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 Met betrekking tot de eerste en tweede bestreden beslissing voeren de verzoekende partijen in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Uit de bespreking onder punt 3.2.4.3 is gebleken dat de verzoekende partijen een schending van voormeld artikel 74/13 aannemelijk hebben gemaakt.

4.1.2 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste en tweede bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4.2 In de derde en vierde bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *“Het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.”* Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. (...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)"

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898 en RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Nu de beslissingen tot verwijdering van 21 maart 2014 die gepaard gaat met de bestreden inreisverboden, zoals hoger onder punt 4.1.2 gesteld, worden vernietigd, komen bijgevolg ook de bestreden inreisverboden te vervallen.

Bovendien werden de bestreden inreisverboden *in casu* onder meer opgelegd omdat de gemachtigde had vastgesteld dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2013. Het beroep dat door de verzoekende partijen werd ingediend bij de Raad tegen deze bevelen van 18 juni 2013 leidde tot de vernietiging ervan bij arrest met nummer 147 305 van 8 juni 2015. Zodoende steunen de bestreden inreisverboden op de niet-uitvoering van bevelen om het grondgebied te verlaten die ondertussen vernietigd zijn, waardoor zij hun grondslag hebben verloren en ook om deze reden niet overeind blijven.

Het is aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de bestreden inreisverboden – de derde en vierde bestreden beslissing – uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of deze destijds rechtsgeldig opgelegd werden of niet.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over het door de verzoekende partijen aangaande de derde en vierde bestreden beslissing aangehaalde tweede middel en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing, en de derde en vierde bestreden beslissing dienen te worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 21 maart 2014 houdende een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE